

*Վերա Զվյագինցեվա
(Ռուս Բանաստեղծ)*

Ինչպէս մարդուն են խոր սիրահարում,
Զայնին, շարժմունքին, փայլին աչքերի,
Այնպէս էլ իմ մեծ, փոթորկոտ դարում
Սիրահարուեցի ես հին մի երկրի:

Ինչքան նամբայ էր կտրել հարկաւոր
Ու գետեր անցնել, քաղաքներ, գիւղեր,
Որ հեփաթային Դերեղը այսօր
Իր պաղ շառաչով իմ գէմֆին փարուէր:

Որ Լոռու ձորը մտնէի յանկարծ,
Ուր անակնկալ կէսօրն է մթնում,
Ասես քարայր ես մտնում երկիւղած,
Ասես քարակոփ մի վանք ես մտնում:

Ինձ վիճակուել էր սիրել՝ մէկընդմիջտ
Այս հողը՝ շոգից ու վշտից խանձուած,
Հողմերի ձեռքով ժայռին փորագրուած
Որմնաքանդակներն այս խոժոռ ու խիստ:

*Էդուարդաս Մեծելայտիս
(Լիտվացի Բանաստեղծ)*

ՄԻ ԼԱՅ, ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Մի լայ, Հայաստան, ծանր է իմ սրտին
Քո կոմիտասեան հառաչը տխուր...
Դեռ բոցկլտում է արեգակը հուր,
Եւ բոցկլտում է ժողովուրդն այս հին:

Դիտեմ, թէ մի օր հազար ու հազար
Զոհերիդ անիւնն իրար գումարուի,
Դոյանայ պիտի սրբազան մի սար,
Որ Արարատին կը հաւասարուի:

Եթէ քո թափած արցունքը վարար
Գետերի փոխուէր եւ Սեւան հոսէր,
Սեւանը կ'ելնէր ափերից իր քար
Եւ ովկիանոսի ձայնով կը խօսէր:

Թէ միանգամից որբերդդ բոլոր
Եւ հառաչանքի ձայները տխուր
Ելնէին դէպի երկնային ոլորտ,
Պատըռուէր պիտի աստծոյ սիրտը խուլ:

Ասա, ուրեմն, այդ ի՞նչ ուժ ունի,
Ինչպէ՞ս դիմանայ իմ սիրտը չնչին,
Բիրտ հարուածների այդ սուր դաշույնի,
Եւ կոմիտասեան երգի հառաչին:

Թամարա Պոնոմարյովա
(Ռուս Բանաստեղծ)

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Անդ, ուր անտառում վագր է շրջում,
Եւ վի՛շտ կայ՝ դաջուած ամէն քարի.
Ուր գետը սարին սէ՛ր է խշշում,
Փարուելով կրծքին նրա վայրի.

Ուր վե՛ր է մղում մարդու հոգին,
Շփոթած ամպն ու լեռը քարէ,
Ուր Արարատը ամպի տակից
Ծագում է որպէս ձիւնէ արեւ.

Ուր վայրի ցեղերն անապատի
Խուժել են հո՛ղն այս հորդաներով,
Նախնիքնե՛ր սփռած իրենց նամփին
Եւ խիզախներին խաչ հանելով.

Ուր մարդը կարող էր փրկուել մահից
Լոկ արծիւների բներում սէգ,
Եւ ուր թեւերն իր արծուային
Ժողովուրդը չի՛ ծալել երբեք: